

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.114/2026/2.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Barbalics István ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a K.-né dr. Sz. J. elnök által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 7.Pk.21.207/2025/18. számú végzése ellen a kérelmezett 19. sorszámu fellebbezése folytán meghozta a következö

v é g z é s t :

Az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 8580 (nyolcezer-ötszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket az állam visel.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmezö jogelödjé (id. K. K.), 2005. június 7. napján fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be a Sz.-i Városi Bírósághoz id. Z. Gy. kötelezettel szemben. A fizetési meghagyást – többszöri áttétel folytán – a B.-i Bíróság bocsátotta ki, ahol az eljárás a kötelezett ellentmondása miatt perré alakult. Ezen eljárás lefolytatására a LegfelsöbB Bíróság a Pk.VIII.24.8../2006/2. számú végzésével a K.-i Városi Bíróságot (a továbbiakban: járásbíróság) jelölte ki, ahol az ügyet 1.P.20.3../2006. számon iktatták, majd egyesítették az 1.P.20.3../2006. számú ügYhöz, amelynek alperese szintén id. Z. Gy. volt. Az egyesített per tárgyalását a járásbíróság 2006. május 30-án felfüggesztette a Sz.-i Városi Bíróság előtt folyamatban volt 11.B.22../2001. számú büntetőper jogerös befejezéséig. Mivel az alperes 2008. február 27-én bejelentette, hogy a büntetőeljárás jogerösen befejeződött, a járásbíróság a per tárgyalását 1.P.20.1../2008. szám alatt folytatta, majd azt 2008. május 8-án ismét felfüggesztette a S. Zrt-vel szemben indult felszámolási eljárás befejezéséig. A per alperese kérte az eljárás folytatását, amelyet a járásbíróság 15. szám alatti végzésével elutasított. Az alperes 2025. április 7. napi ismételt kérelmére a járásbíróság 2025. május 26. napján kelt 1.P.20.1../2008/23. szám alatti végzésével a felfüggesztést megszüntette és elrendelte az eljárás folytatását; majd 1.P.20.2../2025/2. alatti végzésével felhívást adott ki a felperesek felé. A kérelmezö 2025. augusztus 25. napján bejelentette, hogy jogelödjé 2023. december 1. napján elhunyt, kérte a jogutódlás megállapítását és úgy nyilatkozott, hogy a perbe be kíván lépi felperesként. A járásbíróság 2025. szeptember 10. napján kelt végzésével a jogutódlást megállapította, a végzés 2025. október 16. napján jogeröre emelkedett. A járásbíróság 2025. november 18. napján kelt ítéletével a kérelmezö keresetét elutasította.

[2] A kérelmező a módosított kérelmében 2 959 200 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet az alapper 2005. június 7. napjától 2025. szeptember 8. napjáig terjedő időtartamára 7398 nap után a polgári peres eljárás elhúzóásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) bekezdése és a polgári peres eljárás elhúzóásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kr.) 1. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján.

[3] A kérelmezett elsősorban az eljárás megszüntetését kérte arra hivatkozva, hogy a kérelem benyújtásakor a kérelmező még nem volt peres fél. Érdemben kérte a kérelem elutasítását. Az eljárás kezdő időpontjaként 2005. július 12. napját jelölte meg, mivel a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem ekkor érkezett a K.-i Városi Bírósághoz. Érvelése szerint továbbá a kérelmező jogelődje döntött akként, hogy olyan időpontban kéri a fizetési meghagyás kibocsátását, amikor a megtérülés ismeretének a hiányában a kár összezszerősége nem meghatározható, így a per felfüggesztéseinek időtartama a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése szerint nem vehető figyelembe. Másodlagosan kérte a 2006. május 30. és 2008. február 27., valamint a 2008. május 8. és 2025. május 26. közötti összesen 6867 nap mellőzését a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján arra hivatkozva, hogy a kérelmező és jogelődje sem kérte a felfüggesztett per folytatását. Kérte levonni a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a 2007. december 22. és 2008. február 27. közötti 67 napot, mivel a kérelmező jogelődje nem jelentette be a büntetőeljárás jogerős befejezését. Érvelése szerint továbbá a kérelmező jogutódként a jogelődöt megillető vagyoni elégtétel iránti igényt érvényesítheti; így csak annak haláláig jogosult a vagyoni elégtétel iránti igény jogutódkénti előterjesztésére; saját jogán pedig kizárólag a jogutódlás jogerős megállapításának időpontjától érvényesíthet igényt, amely 2025. október 16. napja. A kérelmező azonban csak 2025. szeptember 8-ig érvényesít igényt, ekként a 2023. december 1. napját követő 645 napra részére nem jár vagyoni elégtétel. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján kérte levonni a hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedését követő 30 nap és a kérelmező perbelépésének bejelentése közötti 431 napot.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 2 959 200 forintot és 74 030 forint perköltséget. Megállapította, hogy 88 836 forint feljegyzett elsőfokú illeték az állam terhén marad.

[5] A határozatának a fellebbezésre tekintettel releváns indokolása szerint a számított pertartam kérelemmel érintett része 2005. június 7-től 2025. szeptember 8-ig 7398 nap volt, amelyből nem kellett levonni a felfüggesztések miatt a 2006. május 30. és 2008. február 27. közötti és a 2008. május 8. és 2025. május 26. közötti összesen 6867 napot. Alap nélkül hivatkozott a kérelmezett arra is, hogy a kérelmező terhére esik a büntetőeljárás befejezésének késedelmes bejelentése, ezért nem volt helye a 2007. december 22. és 2008. január 27. között eltelt 67 nap levonásának. Kifejtette: a per tárgyalásának felfüggesztése az eljáró bíróság döntési jogkörébe tartozik, amely döntés maga is megváltoztathat; ezért nem értékelhető a kérelmező vagy jogelődje terhére, ha az eljárás jogerős befejezését nem közölte. A kérelmező jogelődje a büntetőeljárás több száz sértettjének egyike volt, nincs arra vonatkozó adat, hogy értesült-e és mikor a büntetőeljárás jogerős befejezéséről.

[6] Nem lehetett figyelmen kívül hagyni a kérelmező jogelődjének halálától eltelt 645 napot sem, mert a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 62. §-ának (3) bekezdése szerint a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy kell tekinteni, mintha kezdetektől ő járt volna el a perben; a felhívott bírói gyakorlat szerint a vagyoni elégtétel a Pevtv. alapján az alapjául szolgáló teljes időtartamra megilleti. A kérelmező perbelépési szándékát 2025. augusztus 25. napján bejelentette, amelytől kezdődően

a per egyéb résztvevője, jogutódlásának megállapítása a bíróság döntésén múlt. A kérelmező jogfolytonos jogutódként az alapeljárás teljes, általa megjelölt időtartamára jogosult vagyoni elégtételre.

[7] Az alapperben eljáró bíróság a kérelmező jogelődjének halála miatt az eljárás félbeszakadását nem állapította meg. Ténylegesen a peres fél jogutódai azok, akik a per folytatásához szükséges információval rendelkeznek, a per félbeszakadásának megszűnéséhez vezető eljárási cselekmény teljesítése az ő érdekkörükbe esik. Azonban a hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedésének idején a per tárgyalása fel volt függesztve a felszámolási eljárás befejezéséig, így az eljárás előrehaladását nem a jogutódlás bejelentésének hiánya, hanem a per tárgyalásának felfüggesztése okozta, az eljárás folytatásának elrendeléséig eltelt idő nem értékelhető a kérelmező terhére. A felfüggesztett eljárás folytatásának elrendelését követően a bíróság felhívására a kérelmező már 2025. augusztus 25. napján bejelentette perbelépési szándékát, azaz a per a folytatás elrendelésétől haladt előre, nem volt szükségtelen időmúlás. Mivel a félbeszakadást a bíróság nem állapította meg, a kérelmezői érdekkörben időmúlás ebből az okból nem következhetett be.

[8] A kérelmező által érvényesített 7398 nappól ezért nem talált levonandó időtartamot és a kérelmezett a módosított kérelem szerinti vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte. A kérelmező pernyertességére tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a kérelmezettet a feljegyzett elsőfokú illeték és a kérelmező által felszámított elsőfokú perköltség megfizetésére, utóbbi mérséklésére nem talált indokot.

[9] A kérelmezett a fellebbezésében az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és a 2 673 200 forintot meghaladó részben a kérelem elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy vagyoni elégtétel a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése alapján a félnek jár, a kérelmező jogelődjének halálától a jogutódlás jogerős megállapításáig, azaz a 2023. december 1-től 2025. október 16-ig eltelt időszakban sem a kérelmező, sem pedig a jogelődje nem volt fél az alapperben, így a 2023. december 1. és a kérelemben meghatározott 2025. szeptember 8. közötti 648 napra a kérelmezőt nem illeti vagyoni elégtétel. Mivel a büntetőperben 2007. december 22-én hoztak másodfokú határozatot, a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem lehet figyelembe venni a 2007. december 22-től 2008. február 27-ig eltelt 67 napot sem, mert a kérelmező jogelődje bírói felhívás ellenére sem jelentette be, hogy a büntetőeljárás befejeződött. Sértettként ismernie kellett a jogerős határozatot, az ezzel ellentétes nyilatkozat előterjesztése esetén a bizonyítás a kérelmezőt terhelte volna. Másodlagosan fenntartotta azon hivatkozását, hogy a hagyatékátadó végzés 2024. november 24. napján jogerőre emelkedett, a kérelmezőnek legfeljebb 30 nap elteltével a jogutódlást be kellett volna jelentenie, ennek elmaradása a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a terhére értékelendő, ekként a bejelentésig eltelt 431 napot le kell vonni az eljárás számított időtartamából. Érvelése szerint a fél halálával a félbeszakadás a törvény erejénél fogva bekövetkezik és a bíróság hatályos percselekményeket nem végezhet, erről azonban a bíróság nem szerzett tudomást, mert a jogelőd halálát nem jelentették be, ezért nem hozott a járásbíróság a félbeszakadást megállapító végzést. A félbeszakadás alatt tett bírói intézkedések hatálytalanok, amelyet a kérelmező a kérelem előterjesztésével elháríthatott volna. Az eljárás tehát nem a felfüggesztés miatt nem haladt előre.

[10] A kérelmező a fellebbezésére tett észrevételében a fellebbezés elutasítását (helyesen: az elsőfokú végzés helybenhagyását) kérte annak helyes indokai alapján, perköltség iránti igényt érvényesített.

[11] A kérelmezett fellebbezése megalapozatlan.

[12] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és a fellebbezésre tett észrevétel korlátait [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése], nem észlelt ugyanis

olyan – a fellebbezésekben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései alapján okot adott volna. Nem érintette ezért az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 2 673 200 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelező rendelkezéseit.

[13] Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást a felek részéről fellebbezés nem érte, a tényállásból az elsőfokú bíróság helytálló döntésre jutott, amelynek – a fellebbezési kérelem és az arra tett észrevétel keretei között – az indokait is osztotta az ítéltábla. Ezen indokok megisméltése nélkül, a fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza a következőket.

[14] Az elsőfokú bíróság által is helytállóan kifejtettek szerint az 1952. évi Pp. 62. §-ának (3) bekezdése szerint a jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép, a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak. Mindez azt jelenti, hogy az 1952. évi Pp. a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekintette, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, hiszen a jogutódlással teljes körű jogfolytonosságot kívánt biztosítani. Erre figyelemmel a vagyoni elégtétel iránti követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ezért a jogutód a jogelődje perbeli részvételének időtartamára is követelhet vagyoni elégtételt, de nem azért, mert e követelés tekintetében – anyagi jogi – jogutódlás következett be, hiszen a jogelődöt ilyen követelés a halála időpontjában adott esetben nem is illette meg, hanem azért, mert a teljes körű eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha a perben mindvégig a jogutód vett volna részt (BDT2023. 4700., Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.289/2023/2. szám alatti végzés). Ez alóli kivétel, hogy ha a jogutód nem lép a jogelőd helyébe, mert azt a perből nem bocsátják el, így nem következik be teljes alanycsere, ezért ilyenkor a jogutód csak a perbelépésétől jogosult vagyoni elégtételre (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.101/2024/2. szám alatti határozat).

[15] Ezen ítéltkezési gyakorlat alapján a kérelmezett tévesen hivatkozott arra, hogy nem jár vagyoni elégtétel a kérelmező jogelődjének halálától a jogutódlás jogerős megállapításáig eltelt időtartamra. A teljes körű eljárásjogi jogutódlás folytán ugyanis úgy kellett tekinteni, mintha a perben mindvégig a kérelmező vett volna részt, ez pedig magában foglalta a jogelődjének halála és a jogutódlás jogerős megállapítása között eltelt időszakot is. Az ellenkező értelmezés szembekerülne a vagyoni elégtétel szankciós jogalkotási céljával, hiszen jogkövetkezmény nélkül hagyná a félbeszakadással és a jogutódlással kapcsolatos időmúlást. Mindez sértené a Pevtv. 2. §-ának (1) bekezdését is, amely az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig számított pertartamban nem ismer vagyoni elégtételre alapot nem adó szüneteket. Épp ellenkezőleg: a Pevtv. rendszerében a vagyoni elégtételt a teljes számított pertartam alapulvételével kell megállapítani, e pertartamot pedig kizárólag akkor lehet csökkenteni, ha a Pevtv. 15. §-ának (3) vagy (4) bekezdése azt lehetővé teszi. Ilyen levonási okra azonban e körben a kérelmezett nem hivatkozott.

[16] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával is, hogy a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem lehet figyelmen kívül hagyni a 2007. december 22-től 2008. február 27-ig eltelt 67 napot sem. Az elsőfokú bíróság helytálló érvelése szerint a per tárgyának felfüggesztéséről szóló végzést a bíróság maga is megváltoztathatta, ebből következően – a felek nyilatkozataitól és kérelmeitől függetlenül – hivatalból is ellenőriznie kellett, hogy fennáll-e még a felfüggesztési ok. A járásbíró ezért maga is megkereshette volna a büntetőbírózatot annak közlése céljából, hogy az általa előkérdésnek minősített büntetőeljárás jogerősen befejeződött-e már; nem háríthatta a kérelmezőre annak jogkövetkezményét, hogy mindezt nem tette meg. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú

bírósággal abban is, hogy nem állapítható meg, miszerint a kérelmező jogelődje egyáltalán értesült-e és mely időpontban a büntetőeljárás jogerős befejezéséről. A Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerint a kérelmezettnek kell elleniratában megjelölnie a kérelmező azon eljárási cselekményét, illetve szükséges eljárási cselekménye elmulasztását alátámasztó tényeket, amelyek a kérelmezett álláspontja szerint megalapozzák – a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz vonatkozásában – meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyását. Ebből és a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 265. §-ának (1) bekezdéséből adódóan a fellebbezés érvelésével szemben nem a kérelmezőnek, hanem a kérelmezettnek kellett volna bizonyítania, hogy a kérelmező jogelődje tudomást szerzett, illetve mely időpontban szerzett tudomást a büntetőeljárás jogerős befejezéséről, bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget, amelyet a terhére kell figyelembe venni.

[17] A kérelmezett továbbá megalapozatlanul kérte a hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedése és a jogutódlás bejelentése közötti további 431 nap levonását is. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálatának korlátait jelentik a fellebbezés jogi érvei, amely érvek alapján a végzés megváltoztatásának részben sem volt helye. A kérelmezett ezzel összefüggésben vitatta az elsőfokú végzés azon megállapítását, hogy az alapeljárás a per tárgyalásának felfüggesztése miatt sem haladt előre, ekként a felfüggesztés megszüntetéséig nem volt jelentősége a jogutódlás bejelentésével összefüggő kérelmezői mulasztásnak. A kérelmezett érvelése szerint a félbeszakadás a törvény erejénél fogva következett be, és további hatályos eljárási cselekményeket a bíróság nem végezhetett a jogutódlás megállapításáig. Az ítéltábla ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a kérelmező bármely eljárási cselekményének vagy mulasztásának a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése értelmében csak akkor van relevanciája, ha az hatással volt az eljárás időtartamára; azaz, ha ezen eljárási cselekmény – vagy mulasztás – hozzájárult az észszerűnek minősülő időtartam meghaladásához. Tény, hogy az 1952. évi Pp. 111. §-ának (1) bekezdése szerint a fél halálával az eljárás a törvény erejénél fogva félbeszakad, amelyet a bíróság csupán deklarál a végzésével. A félbeszakadás megállapítására az alapeljárásban azonban nem került sor, így arról a felek, ekként a kérelmező sem értesülhetett. A vagyoni elégtétel iránti igényt elbíráló nemperes eljárásban az alapperben eljáró bíróság pervezetésének helyessége nem bírálható felül; az elkövetett eljárási szabálysértés nem vizsgálható és nem vehető figyelembe a kérelmezett javára. A felfüggesztésről rendelkező végzés hatályát a félbeszakadás nem érintette; a felfüggesztés folytán az eljárás tehát jogelőd halálakor és a hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedésekor a bíróság eljárási cselekménye folytán nem haladt előre. Nincs olyan peradat, amely szerint bármilyen időmúlást okozott volna a bejelentés elmulasztása; nem igazolt, hogy a bíróság egyes cselekményeket a jogelőd halálának mulasztása folytán tudott volna késedelmesen elvégezni, hiszen a felfüggesztés miatt egyébként sem végzett eljárási cselekményeket (így azok hatálytalansága sem merülhet fel), az eljárás folytatása nem a kérelmező mulasztása folytán nehezedett el. A kérelmező a jogelőd elhunytának és perbelépési szándékának bejelentésével önmagában nem tudta elérni a bíróság döntése folytán felfüggesztett eljárás folytatását, ezért ezt az inaktív időszakot a kérelmező nem tudta volna elhárítani azzal, ha haladéktalanul kéri a jogutódlásának megállapítását.

[18] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú végzés fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése folytán megfelelően alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a helybenhagyta.

[19] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az eljárási költség vonatkozásában csak annyit adott elő, hogy kéri a kérelmezettet perköltségben marasztalni, amely felszámítás nem felel meg a Pp. 81. §-a (2) bekezdésének, mert sem a felszámított

összeget, sem a felszámítás alapjául szolgáló pontos jogszabályhelyet nem tartalmazza, ezért az ítéltábla mellőzte javára másodfokú eljárási költség megállapítását.

[20] A kérelmezett fellebbezése nem vezetett eredményre, a le nem rótt fellebbezési illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése szerint illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

Debrecen, 2026. március 31.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró